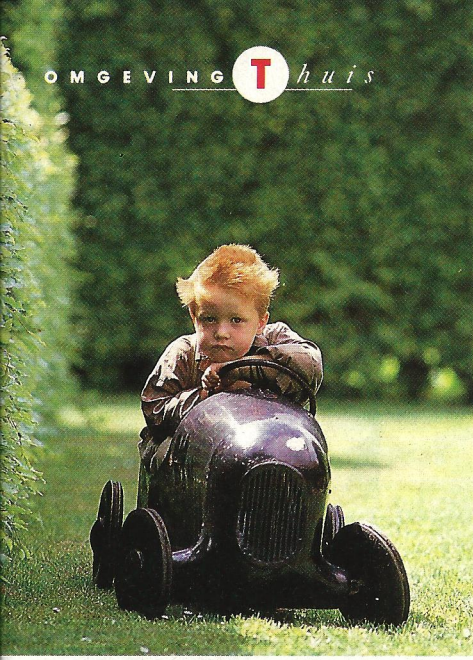

Een tuin om in

Een doolhof van groene gangen, een vogelverschrikker met een nestkastje als hoofd... En in ieder hoekje kun je telkens weer iets nieuws en verrassends ontdekken.

Foto's: Karel Daems

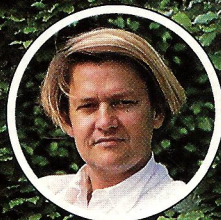
te verdwalen

Een verbouwde boerderij met een bloemenwinkel, een orangerie en

een terras... En dan: een eindeloos groene doolhof-tuin, de trots van tuinarchitect Marc De Winter. Een tuin waar het goed dwalen is, en waar je telkens weer iets nieuws ontdekt.

door Ivo Pauwels

*Marc De Winter
ontwierp
zijn droomtuin:
een doolhof
van gangen en
kamertjes.*

Een doolhof leidt een eigen leven.

We kennen ze uit onze prille kinderjaren, doolhoven. In vakantieboeken, waar een Indiaantje de weg naar huis zoekt langs een wirwar van kronkels en bogen. Je raakt er heel wat gemakkelijker uit als je met een potloodpunt van de wigwam vertrekt, maar daar kom je pas jaren later achter. En elke zichzelf respecterende speeltuin wil tegenwoordig een doolhof. Wie zich daar binnen waagt, voelt de spanning stijgen. Kinderen dwalen er in rond en zijn elk gevoel voor richting kwijt. Lekker griezelig. Doolhoven zijn al zo oud als de straat. Je vindt ze in het onontwarbare kluwen van wegen in een vreemde stad, of tussen de krioelende auto's op kruispunten. Een straat te vroeg afslaan en je bent het noorden kwijt...

Reusachtige torengebouwen, luchthavens, universitaire ziekenhuizen, de papieren rompslomp van de administratie... dat zijn de labyrinten van deze tijd. Knossos was alleen maar een schamele voorloper. Toen spraken de dieren nog...

Sinds Knossos zijn er vele doolhoven gebouwd, al dan niet opzettelijk. In steen, in asfalt en in hersenkronkels. Raadsels, riolen en intriges, voer voor knappe koppen en puzzelaars, wetenschapsmensen en waaghalzen. Uitgedacht door Steven Spielberg, Agatha Christie en andere Umberto Eco's.

Een doolhof is een symbool voor het levenspad. Daarom vinden we ze terug in de tegelvloeren van oude kathedralen. Maar ook uit de tuinen zijn ze nooit weg geweest. Heel wat parken en particuliere tuinen bevatten een doolhof van hagen. Een doolhof leidt een eigen leven, ►

Een tuin om in te verdwalen

▶ houdt verrassingen in petto en lijkt de wandelaar op te slorpen tussen de gladgeschorene hagen, waar de wendingen van de paden je lijken op te zuigen. Een doolhof is een raadsel. En vóór je het weet, zit je er middenin.

Verdwalen in Bloem Bloem

Aan de dreef die van Halle-Zoersel naar Schilde loopt, ligt het winkeltje Bloem Bloem, gehuld in een vacht van klimop. Je kunt er prachtige boeketten kopen. Een verbouwde hoeve, met aan beide zijden een haag van groene beuk die de tuin omzoomt. De hoeve is het ouderlijk huis van Marc De Winter, tuin- en landschapsarchitect, en zijn energieke vrouw, Greet Herman, neemt de winkel voor haar rekening.

Langs de winkelruimte kom je in een orangerie, waarvan het middengedeelte van het dak van glas is en waar het licht binnenvalt door een gordijn met driehoekige vlaggetjes.

Alles wat maar geschilderd kon worden, is er zwart of wit. De huiskamer is een witte vierkante ruimte: aan de muur het witte schilderij van Bram Bogart, witte fauteuils rond het witte tapijt. Geen raam dat uitgeeft naar buiten; het is een stille, witte wereld hier. Maar wij zijn gekomen voor de tuin.

Als een echte conservator leidt Marc De Winter me langs de orangerie naar het terras en dan naar de tuin.

Uitleg vragen hoeft niet: Marc heeft jarenlang lesgegeven in ontwerplessen...

De tuin is door rijen beukenhagen in grote kamers verdeeld. De hagen staan er haaks op elkaar.

"Vijftien jaar geleden heb ik de tuin ontworpen", zegt Marc. "Het boerenerf was omringd door hagen die nauwelijks onderhouden waren, dus die moesten eerst gerestaureerd worden. Toen zijn er ook hagen bijgeplant. Ik ben hier geboren en getogen, dus heb ik een diepe binding met dit huis en deze tuin. Ik was pas tuin- en landschapsarchitect geworden, en ik wilde deze tuin heel mooi maken. Ik heb het beste van mezelf gegeven en het resultaat is er dan ook naar..." De tuin is een doolhof van lijnen. De zon kent de plattegrond en speelt met beukeblaadjes. Boven de hagen komen

gladgeschorene boompjes uit. Groene kippen. Lage Buxushagen maken onderverdelingen in de kamers, en het hoofd van de vogelverschrikker bij de waterput is heel paradoxaal een nestkastje. Door de geschorene beukebogen wandelen we een tuinkamer in. Marc mag trots zijn op zijn tuin en is dat ook. "Als architect speel je in op de bestaande elementen, de stijl van de woningen, het landschap, de mensen die er wonen. Dat is altijd anders en het is telkens een nieuwe uitdaging. Er zijn mensen die graag in de tuin werken, terwijl anderen een tuin willen die bijna geen onderhoud vraagt. Voor die laatste ontwerp ik natuurlijke oerwoudtuinen, waarin je gerust eens een plant mag laten slingeren..."

MARC DE WINTER

"Ik vind dat je een tuin niet in één oogopslag mag kunnen overzien"

"Als tuinarchitect speel je in op bestaande elementen, het huis, het landschap en de bewoners"

"En dan heb je natuurlijk het landschap met z'n eigen typische kenmerken en plantengroei. In het land van Waas bijvoorbeeld, met z'n bolle akkers en knotwilgen, plan ik een tuin die bol staat. Eén kant lijn ik met knotwilgen af; daar kun je onderdoor kijken en dan vloeit de tuin geleidelijk in het Waasland over. Een tuin mag ook niet saai zijn: een paar gewaagde details mogen niet ontbreken.

En dan zijn er nog andere dingen waar je rekening mee moet houden. Met het budget natuurlijk, maar zeker ook met kinderen. Die zijn de mooiste bloemen in de tuin, en die kunnen er dikwijls het meest van genieten."

Marc's zoon Enzo hangt over het stuur van z'n autootje, dat uiteraard ook zwart is... Net als de tuinmeubelen, die op een stuk gazon tussen de groene hagen staan.

"Wat wit is in huis, is groen in de tuin", zegt Marc De Winter. "Ik vind dat je een tuin niet in één oogopslag mag kunnen overzien. Er moeten verborgen hoekjes zijn, die van een wandeling door de tuin een soort geraffineerde striptease maken. Het liefst ontwerp ik een tuin voor mensen met een heel eigen persoonlijkheid, met een tic als het ware, in de goede zin van het woord."

We gaan verder. "Vroeger heb ik wel bloeiende planten in de aparte kamers geplant", vertelt Marc, maar daar ben ik van teruggekomen. Er was een blauwe kamer en een roze." En een witte, denk

Bloem Bloem is het domein van Greet Herman. En als het mooi weer is, komen haar schitterende boeketten buiten en brengen kleur in de groene kamers van de tuin.

ik er in stilte bij...

"Maar het klimaat hier is er niet voor geschikt en het is enorm arbeidsintensief", vertelt hij. "Toen ik nog les gaf, was ik het meer aan mezelf verplicht om te experimenteren; dat hoeft nu niet meer. En sinds we de bloemenwinkel hebben, brengt Greet de mooiste boeketten naar de tuin. Desnoods tussen twee plensbuiende door, dat is een echte luxe."

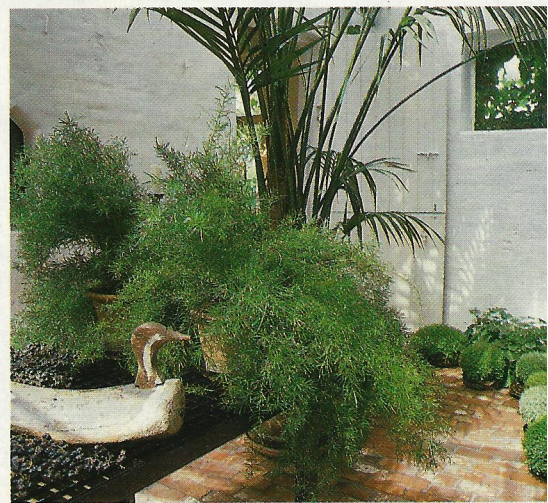
Een groene tuin dus.

"Ja, die kan tegen de regen, en ook daarna als in de zomer de druppels verdampen, of 's morgens in de herfst tussen de nevelslierten. Roger Raveel is voor mij een bron van inspiratie, net als Bram Bogart. Dat witte werk van hem, dat suggereert het allemaal, de regen en de nevelslierten en de sneeuw op een strak concept. Daarom wil ik geen tuin ont-

In de verbouwde boerderij, die nauwelijks zichtbaar is tussen de bladeren, is alles in zwart en wit gehouden. Een zwarte keuken, een orangerie die een oase van wit is...

werpen in Franse of Engelse stijl; dat blijft naäpen, dat is niet authentiek. Wij hebben dikwijls te weinig zelfbewustzijn. Dat komt ook tot uiting in de nieuwe trends. Japanse tuinen in België! Om die tuinen ten volle te begrijpen, moet je in die cultuur opgevoed zijn. Onze tuinen wortelen hier."

Marc vervolgt "Eerlijk gezegd betalen de Belgen niet graag voor een idee. En toch is het zo belangrijk om uit te gaan van een goed plan. Dat doe je toch ook als je een huis bouwt! Met een goed uitgekend tuinontwerp bespaar je veel geld achteraf. Lelijkheid is ook duur, en schoonheid kun je heus betaalbaar houden. De waarde van een huis stijgt trouwens ook als het in een mooie tuin staat..."

Switch

Welke hagen er zoal aan bod komen voor het aanleggen van uw eigen doolhoftuin en welke verzorging ze nodig hebben, leest u op blz. 59.

Eerlijkheid in de tuin is mijn stokpaardje. Dat wil zeggen: je planten kiezen uit wat er in het landschap groeit. Als je beton kiest, het ook gebruiken als beton en er geen leisteen mee proberen na te bootsen. Treinbielzen horen thuis onder de rails, niet in de tuin. En wie respect heeft voor kleur, gebruikt die met mate. En dan is er de eerlijkheid tegenover de mensen. Kinderen moeten kunnen spelen in de tuin, er vrij op verkenning gaan, er een eigen plekje zoeken. En je moet rekening houden met de hobby's van de mensen. Zo kan ik op mijn plan

ook een moestuin voorzien, een kippehok, een kruiden- of geurtuin... Een tuin zonder mensen is dood. Mensen bloeien open in een mooie tuin..." En als om

dat duidelijk te maken, zit daar tussen de strakke snoeivormen en de groene kippen een bloem. Zoë heet ze, en ze is twee. In de wieg ligt Otto, een teer bloempje. Greet schikt riddersporen in een prachtige ruiker, en de tuin wordt een feest. En als Enzo op kindervoetjes voorbijtrippelt, is één raadsel uit de doolhoftuin opgelost: bloem bloem. Huis, orangerie, terras, doolhoftuin... alles loopt in volmaakte harmonie in elkaar over. Van het wit van de huiskamer en de zwartgeschilderde keuken naar de groene doolhof van hagen.

Enzo stapt weer in z'n autootje. Voor hem heeft deze doolhoftuin geen begin en geen einde. Papa heeft voor hem een wijde wereld ontworpen, met eindeloos veel geheimzinnige hoeken en kantjes. Hier vertrekt zijn levenspad... ●